

ei olle enam rištiinnimenne, waid pörgo sul-
lane ja ei olle wäärt, et Ma tedda kannab!

Kül ristiusko rahwa seas
On agganad weel mõnnel peas,
Et teise usko tiusab weel,
Sell' on siis tõeste kurri meel,
Mis häbbi wälja ütelda,
Kui selle peäle mõttelda! —
Üks innime, kes usko teab,
Kas temma sedda õigesti peab,
Kui temma wallab teise werd?
Se jookseb wasto tulle-merd! —
Kui teise usko põlgad ja,
Siis tallad omma jallaga!
Sest usko käsi on: „armastus“,
Ei mitte tübbi tentus:
Kes on siis, tedda pead ja
Siin liggimeseks piddama?
Keif, üllemad ja ollamad,
Kes ial Ma peäl ellawad
Ja Loja seadus ette toob
Neid ärrawiib ja ued loob,
On sinno wenuad lihha sees,
Mi rikkas, kui ka kehwa mees!
Kül Judid ja ka pagganad,
Kui pimmedusses maggawad,
So peäle wiimselt kaebawad,
Kui kohto ette tullewad,

Kus üksford sure kohto ees
Saab seisma igga ussumees!
Ja peab wastust andma seal,
Mis temma teinud ilma peäl. —
Kui sedda kartust polle sull',
Siis asjata se kõnne mull'.

Wagga hunt.

Saksamaal, Genfiliina liggidal, kaswatas rik-
kas praua ühhe hundi-poja sureks, kes kui kuit-
sikas iggal pool temma järrel jooksis ja ial
pahha ei teinud.

Kord juhtus, et praua mõnnekš nädalaks
pidi koddunt ärrareisima ja hunti kojo jätma;
agga hunt kurwastas ennast, kui ta prauat en-
nam ei näinud, nenda, et ta mitte middagi en-
nam suhho ei mõtnud, jäi lahjaks ja furtus
koko, et jo surm karta olli.

Kui praua kojo tulli, tundis hunt tedda tem-
ma astumisesest, läks sure ruttuga tuppa praua
jure, fargas püsti, panni teise käppa teise ölla
peäle, watis armastusse näuga filmide siise, et
praua immeks panni; agga hunt kufkus wimaks
mahha ja olli — surnud!